

navnlig ikke vil gaa ind paa de Betingelser, som Folkethinget stiller fra sin Side — ja, saa faar det at blive Provisorisme og Militarisme; men vi have ingen Hast. Jeg tror, at det ærede Medlem, som ellers er en saa udmærket Ordfører for sit Parti, ved denne Leilighed ikke saa rigtig har forstaaet, hvad der rører sig i hans Parti. Jeg er overbevist om, han ikke har Ret i, at hans politiske Venner i denne Sal virkelig skulde ræsonnere saaledes: vi have ingen Hast, vi kunne gjerne blive i Provisorismen, vil Regjering og Landsting ikke gaa ind paa vore billige Betingelser, nuvel, lad det da blive som det er, det kunne vi godt finde os i. Nei, til Vre for Venstre og jeg kan sige ogsaa for Høire, vil jeg tro, at Alle virkelig have Hast med at komme ud af den nuværende Tilstand, og at vi virkelig Alle længes derefter. Og hvorfor vil man da ikke udsætte Eksekutionen? Jeg har udtalt i Gaar, og det skal jeg gjentage nu: jeg for mit Vedkommende forlanger ikke og ventur ikke, og der er vist meget Saa, der vente eller have ventet, at Folkethinget skulde godkjende den provisoriske Finantslov. Det forlanges jo heller ikke; men har det da saadan Hast med at slaa den ihjel strax? Jeg gjentager det Spørgsmaal: hvorfor kan man ikke udsætte det? Det forekommer mig, at Conseilspræsidenten havde ganste Ret, da han i Gaar gjorde et lignende Spørgsmaal. Jeg kan forstaa, at Thingets høitærede Formand har Betænelighed ved at lade Sagen ligge, ved at undlade at sætte den paa Dagsordenen, da den nu en Gang er kommen frem, han kan ikke godt, synes jeg, lade en Finantslov ligge ret længe, og i naturlig Forbindelse dermed staar selvfølgelig Forslaget om den midlertidige Finantsbevilling for indeværende Aar. Det kunde ikke gaa an at lade den ligge, og derfor er den sat paa Dagsordenen. Men, jagde den høitærede Conseilspræsident, hvorfor kan Folkethinget ikke bruge den samme Fremgangsmaade i Aar, som det brugte i Fjor? Det har det ærede Medlem for Njøbenhavn's Amts 5te Valgkreds søgt at forklare, og jeg for mit Vedkommende forstaaar det meget godt. Jeg forstaaar meget godt hans Raisonnement, naar han siger: I Fjor havde vi en Gang slaaet den provisoriske Finantslov ihjel, det var fyldestgjørende for os, og skjøndt Andre ikke have villet erkjende Betydningen af denne Eksekution efter et privat Initiativ, fastholde vi og anse os for berettigede til at fastholde, at den Forkastelse af den provisoriske Finantslov, der fandt Sted i Følge dette private Initiativ, har sin Betydning, den

har i alt Fald Betydning for os. Jeg maa give det ærede Medlem Ret i, ikke at det havde været umuligt at gjentage Eksekutionen, men jeg kan forstaa, at man fandt, at det i hvert Fald var unødvendigt. Det forekommer mig imidlertid, at der mangler et meget væsentlig Led i den hele Argumentation. Dette Raisonnement kan kun føre til, at da man ikke nu har det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) at takke for en Leilighed til at tilkjendegive sin Misfornøielse med den provisoriske Finantslov, maatte man tilkjendegive den ved at ihjelslaa Regjeringens Forslag. Det kan jeg forstaa, men det indeholder jo slet ingen Grund til, at det netop skal gøres i Dag, det indeholder slet ingen Grund til, at man ikke skulde kunne udsætte Eksekutionen, hvis iøvrigt særlige Grunde og praktiske Hensyn talte derfor. Det forekommer mig, at naar man erkjender det Rigtige i at komme ind paa en Forhandlingspolitik, og naar man i Virkeligheden faare nødvendig — det tror jeg, man kan sige er Tilfældet — gaar til i Dag eller i Morgen, naar det nu kan ske, at forkaste den provisoriske Finantslov, er det at hænge sig i Theorier, det er Dogmatisme at sige, at man skal have udført denne Eksekutionsforretning netop i Dag eller i Morgen, og at man ikke kan udsætte den til bedre Tider. Man erkjender som sagt, at det er galt, men man mener at være nødt dertil og hvorfor? Her er det, det viser sig, at den høitærede Conseilspræsident har Ret, naar han har sagt, at han fristes til at tro, at der ikke er den rette Alvor til Stede; var der rigtig Alvor til Stede i Følelsen af, at man burde søge at komme ud af den nuværende Tilstand, var der rigtig Alvor til Stede i Følelsen af, at det var flokt at gøre det, at det ikke alene var Noget, man skyldte sit Fædreland, men ogsaa Noget, man gjorde Ret i at gøre for sin egen Skyld, for sit eget Partis Skyld, for Folkethingets Skyld, var der rigtig Alvor i Følelsen heraf, vilde man ikke lade sig paavirke af Frygt for, hvorledes tidligere Udtalelser skulde fortolkes, hvorledes det Skridt, man vilde gøre ved at udsætte Sagen, vilde blive optaget og bedømt rundt om i Landet af Bælgerne, man vilde være ligegyldig ved, hvorledes politiske Modstandere udlægger et saadant Skridt, man vilde ikke bryde sig om, at politiske Modstandere drillede og æggede En ved at sige: der kan man se, de have dog godkjendt Provisoriet. Og naar der er Spørgsmaal om en saa alvorlig Beslutning, som det her er Tilfældet, vil man ikke lade sig paavirke af Hensynet til, hvad Bælgerne eller poli-